

ПЪРВА ГЛАВА

*За зимно време
подхождат тъжни приказки.*

Шекспир, „Зимна приказка“*

Днес Кандида Алис Молдън беше много непо-
слушна. Първо, не беше казала на никого, че е на-
мерила на улицата монета от три пенса. Второ, не
беше споменала, че излиза от къщи, защото знаеше,
че няма да ѝ позволят. И трето, тъй като единият ѝ
зъб наскоро беше паднал, така или иначе не ѝ се по-
лагаха сладкиши.

Гузната съвест обаче никога не я спираше да пра-
ви каквото си поиска. Подготвена беше и за наказа-
ние, и за разкаяние. Но по-късно. Тя доближи тезгя-
ха на сладкарницата, стиснала трите пенса в ръка, и
се загледа в сладкишите на витрината. Лакомствата
бяха изложени като египетските съкровища, които
баща ѝ ѝ бе показал на снимки във вестника – тол-
кова много, че можеха да развалят зъбите на всички
хора по света.

Имаше червени и зелени захарни чадърчета и
захарни кончета на клечки. Желирани бонбони и
желирани мечета и змии в различни цветове, за-
харосани банани, кокосови снежни топки и лимо-

* Този и следващите цитати от Шекспир са по: Шекспир, Уилям.
Всички 37 пиеси и 154 сонета. Превод Валери Петров. София: Заха-
рий Стоянов, 2010. – Бел. прев.

нови резенчета. За едно пени можеше да си купиш цели двайсет и четири резенчета – само дето бяха прекалено кисели. Дъвчащите бонбони ѝ се струваха твърде лепкави, а ментолките – твърде лютивви. Тя се поколеба между шекерчетата в цветовете като от брошката от италианско стъкло на баба ѝ и лъскавите близалки бастунчета. Имаше и клечки с наизани на тях захарни пръстенчета и още шарени бонбончета, медени мечета и шоколадови карамелчета. Кандида духна силно върху стъклото и го избърса с ръкава си.

– Какво да бъде, миличка? – попита съдържателката на сладкарницата.

– Казвам се Кандида – уведоми я тя – и имам три пенса. Искам медени мечета за половин пени, кафени бобчета за още половин пени, а също така и ментови листенца, сребърни пръчици... чадърчета и банани – пак за по половин пени всяко.

– Заповядайте, госпожице Кандида – рече съдържателката, като ѝ подаде бонбоните и взе от ръката ѝ потната, топла монета. – И не изяждайте всичко наведнъж!

Кандида излезе от сладкарницата и тръгна към вкъщи. Не бързаше, защото никой не знаеше, че е излязла.

Докато подскачаше в канавката, както изрично ѝ бе забранено да прави, до нея спря една кола. Беше черна и имаше формата на бръмбар. Въобще не приличаше на малкия остин на баща ѝ. Кандида вдигна стреснатото глава.

– Кандида! Ето те най-после! Баща ти ме прати да те търся. Къде беше?

Някаква жена отвори вратата на колата и протегна ръка към нея. Кандида се приближи, за да я огле-

да. Жената имаше жълта коса и усмивката ѝ никак не ѝ се понрави.

– Хайде, качвай се, мила! Ще те заведем вкъщи.

– Не ти вярвам – отсече Кандида. – Не вярвам, че баща ми те е пратил. Ще му кажа, че си лъжкиня – отсече тя и скочи обратно на тротоара, за да изтича към вкъщи.

Но някой я сграбчи бързо отзад със здравите си ръце и натисна пред лицето ѝ странно миришеща кърпа. Светът потъна в тъмнозелен мрак.

Фрайни Фишър си имаше причина да понася с твърдост следобедния чай с госпожа Уилям Макнотън в частния Клуб на пътешественика. Това не правеше изпитанието много по-приятно, но пък ѝ вдъхваше силата, от която се нуждаеше. Не че на чая му имаше нещо. Бяха им поднесли кифли с яagodов конфитюр и сметана, която очевидно бе дошла от щастливи крави. Имаше също каноли и петифури в най-възхитителни цветове. Големият сребърен чайник беше пълен с цейлонски чай, до него стояха изцяло порцеланови чаши.

Единственото нещо, което разваляше следобедна, беше самата госпожа Уилям Макнотън. Тя беше бледа и унила и носеше сиво, което въобще не ѝ отиваше. Светлите ѝ кичури коса се бяха измъкнали от фибите. Тези недостатъци лесно можеха да бъдат преодолені с подходящия фризьор и шивач, но вродената ѝ сантименталност бе абсолютно непоправима. Госпожа Уилям Макнотън напомняше на Фрайни за желе и трепетлика, и други потрепващи неща, но отдолу, под безпокойството, се криеше стомана. Това беше жена, която носеше всички следи на постоянен тормоз: хлътналите очи, нервните

движения, стряскането при всеки внезапен звук. Но тя бе оцеляла по свой собствен начин. Можеше да се свива от страх, но не се отказваше лесно от идеите си, можеше да пази тайна и да действа скришом. Щеше докрай да прикрива характера и желанията си и никой никога нямаше да я пречупи, щом миналото ѝ не я бе убило. Въпреки това Фрайни не я харесваше. Самата тя посрещаше предизвикателствата смело, готова да отговаря за постъпките си.

– Става дума за сина ми, госпожице Фишър – рече госпожа Макнотън и подаде на Фрайни чаша чай. – Тревожа се за него.

– Какво точно ви тревожи? – попита Фрайни, като изхвърли слабата запарка в купата за утайката и напълни чашата си с по-силен чай. – Разговаряхте ли с него за това?

– Не, разбира се! – ужаси се госпожа Макнотън.

Фрайни добави мляко и захар към чая си и започна да го бърка замислено. Процесът по разбулването на притесненията на събеседничката ѝ бе като ваденето на зъб на вироглав вол.

– Ако ми кажете за какво става дума, може и да успее да ви помогна – предложи тя.

– Слушала съм много за талантите ви, госпожице Фишър – каза непресторено госпожа Макнотън. – Надявах се да ми помогнете, без много да се разчува за това. Лейди Роуз има отлично мнение за вас. Тя е позната на майка ми.

– Виж ти – усмихна се Фрайни и си взе едно каноло.

Лейди Роуз бе загубила обещаните си със смарагди и противно на алчния си племенник и местния полицаи не вярваше, че дългогодишната ѝ прислужница ги е откраднала. Тя бе наела Фрайни да открие

обещите и Фрайни се беше справила със задачата в рамките на един следобед след няколко кратки разговора с местните собственици на заложни къщи, където племенникът ги беше оставил. Той бе направил неразумна инвестиция по време на едно от състезанията във Флемингтън – бе заложил парите си на кон, който не притежаваше необходимия за победата устрем, и в крайна сметка не бе успял да си ги върне обратно. Хонорарът на лейди Роуз не беше много щедър, но пък за сметка на това тя никак не пестеше препоръките си. И тъй като Фрайни не се нуждаеше от пари, сделката ѝ се стори повече от изгодна. Лейди Роуз бе казала на своята приятелка, че Фрайни „може и да изглежда малко незряла – пуши, пие коктейли и доколкото разбрах, управлява самолет, – но е умна и издръжлива и аз много я харесвам“.

Откакто бе взела решението да стане детектив, на Фрайни не ѝ се случваше да стои без работа. Беше открила любимото коте на малкия син на испанския посланик. Оказа се, че котето се бе поддадо на изкушенията на склада на близкия магазин за риба и бе останало затворено вътре. Фрайни го пусна на свобода и (след три къпания) го върна на грижовния му стопанин. В продължение на три дни бе работила в канцелария, докато установи, че един от счетоводителите краде от склада и обвинява за недостига една от своите колежки продавачки. Фрайни бе останала особено доволна от залавянето му. Известно време беше следила един ужасен насилник. Нужно бе да събере достатъчно доказателства, за да може малтретираната му съпруга да поиска развод – освен синините и счупените пръсти ѝ се налагаше да докаже и изневяра. Фрайни, която не се свенеше от време на време да

заобикаля правилата, бе осигурила за целта едно от работещите момичета, които познаваше, и бе платила на фотографа от собствения си джоб. Съпругът бе информиран, че ще получи негативите след доставянето на окончателното постановление за развод, и всички се изненадаха, когато по време на развода решителният и суров мъж се показва кротък като агне. Съпругата му получи добра компенсация и сега се радваше на свободата си.

В резултат от всичката тази работа Фрайни, за свое най-голямо учудване, беше заета и ангажирана и не беше скучала от месеци насам. Дори реши, че е открила призванието си. Високоуважаваната лейди Роуз я бе описала като „дребна и слаба, с черна, късо подстригана коса, пронизателни сиво-зелени очи и порцеланова кожа. Прилича на холандска кукла“. Фрайни намираще описанието за доста точно.

За интервюто с госпожа Макнотън бе избрала да носи бежова рокля с мъжка кройка, с която приличаше на директорка на женски затвор, и сивкавокафяви обувки и чорапи. Сложила беше и пепеляворозова мека шапка клош.

Разговорът не вървеше. Госпожа Макнотън бе прозвучала трескаво по телефона, но сега ѝ беше трудно да си дойде на думата. Фрайни отхапа от канолото си и зачака.

Госпожа Макнотън (която бе казала на Фрайни да я нарича Фрида) отпи от блудкавия си чай и найсетне изплю камъчето.

– Страхувам се, че синът ми ще убие съпруга ми!

Фрайни преглътна канолото с известно усилие. Не бе очаквала да чуе подобно нещо.

– И какво ви кара да мислите така? – попита спокойно тя.

Госпожа Макнотън бръкна в голямата си чанта за преди и инструменти за плетене, която стоеше на дивана до нея, и подаде на Фрайни едно писмо. Явно го беше извадила от огнището, защото единият му край беше опърлен.

Фрайни го разгърна внимателно, тъй като хартията се ронеше.

– „Ако бащата не даде своя дял, всичко е изгубено – прочете на глас тя. – Може да се наложи да го отстраня. Довечера ще разговарям с него, пожелай ми късмет.“

Беше подписано: „Твой Бил“.

– Виждате ли? – прошепна госпожа Макнотън. – Той иска да убие Уилям. Какво да правя?

– Къде намерихте това? – попита Фрайни. – В камината ли?

– Да, колко сте досетлива, госпожице Фишър. Прислужницата ми го е открила тази сутрин, докато е оправяла стаята. Това е копие. Бил винаги използва индиго, когато пише писма. Той е делови човек. Уговорил се е с Уилям да разговарят в кабинета тази вечер за едно ново начинание и аз просто... – гласът на госпожа Макнотън потрепери – просто не знам какво да правя.

– „Да го отстраня“ може да означава много неща, госпожо Макнотън. Не непременно убийство. За какво начинание става дума?

– Нещо, свързано със самолети. Бил е пилот, печелил е всякакви състезания и тям подобни. Толкова се тревожа за него, когато лети, госпожице Фишър. Самолетите не ми изглеждат много стабилни, не знам как се задържат в небето. Всъщност въобще не вярвам, че е възможно, все пак са много по-тежки от въздуха. Той има школа в Есендън, госпожице Фи-

шър, учи хората да летят. Но иска Уилям да инвестира в новото му начинание.

– И какво е то? – попита с интерес Фрайни, която обожаваше самолетите.

– Искат да прелетят над Южния полюс. Явно Северният полюс вече е изтъркана работа. „Никой не е пробвал да лети със самолет там долу – каза ми той. – Безсмислено е да оставаш на земята – навсякъде има само лед и пустиня. Но във въздуха можем да изминаваме километри в рамките на минути.“

– Вашият съпруг обаче не е съгласен, така ли?

– Не. Постоянно се карат за пари. Уилям инвестира в школата за пилоти, но нещата там не вървят добре. Той настоя да оглави борда на директорите на компанията и всеки месец проверява счетоводните книги. След това се обажда на Бил и двамата започват да се карат за управлението на бизнеса. Беше направо бесен, когато Бил купи новия самолет.

– Защо?

– Казва, че компания с подобни финансови затруднения не може да си позволи да инвестира в разрастване на бизнеса – или нещо подобно. Страхувам се, че не разбирам много от тези неща. И двамата са едри и темпераментни мъже с непохватими схващания. Много си приличат и имам чувството, че се карат непрекъснато, откакто Бил се роди – обясни госпожа Макнотън с изненадваща прозорливост. – На Амилия много от тези неща ѝ бяха спестени, понеже е момиче, а Уилям не очаква нищо от момичетата. Така или иначе, в момента тя се занимава с рисуване и рядко е тук. Поиска от баща си месечна издръжка, за да може да се настани в свое собствено студио, но той беше категоричен. „Няма да позволя дъщеря ми да живее като бохем“ – заяви и отказа

да ѝ даде каквито и да е пари. Тя обаче се записа в художественото училище против неговата воля и сега се прибира вкъщи само за да спи. Амилия не ни създава никакви проблеми – рече госпожа Макнотън, като махна с чашата си. – Но Бил постоянно е в конфликт с баща си. Изразява несъгласието си право в лицето му. Не мисля, че някога ще намерят начин да се погаждат, държат се така, сякаш се мразят. Само вдигат шум и си крещат, нервите ми вече не издържат. Даже ходих на балнеолечение в Дейлсфорд. Страхувам се, че Бил ще избухне и... и... ще изпълни заканата си, госпожице Фишър. Можете ли да направите нещо по въпроса?

– Какво искате да направя?

– Не зная – проплака госпожа Макнотън. – Каквото и да е!

Явно очакваше Фрайни да разполага с магическа пръчка. Като видя, че домакинята ѝ е на ръба на истерия, Фрайни побърза да се съгласи.

– Добре, ще опитам. Къде е Бил в момента?

– Най-вероятно е на аеродрума, госпожице Фишър. В школата за пилоти „Високо в небето“ – червения хангар в Есендън, няма как да го пропуснете.

– Веднага тръгвам натам – рече Фрайни и остави чашата си. – Но не мисля, че имате основания да се тревожите, госпожо Макнотън. Сигурна съм, че „да го отстраня“ означава „да го отстраня от борда на директорите“, а не „да го отстраня от този свят“. Но така или иначе, ще разговарям с Бил.

– Благодаря ви, госпожице Фишър – отвърна госпожа Макнотън и започна да рови в чантата за амонячните си соли.

Фрайни запаля спортната „Испано Суиза“ – нейната гордост и най-ценно притежание – и се отправи към хотел „Уиндзор“. Беше си намерила къща и се изнасяше оттам, като се надяваше, че новият ѝ дом ще бъде също толкова удобен, колкото и хотелът. „Уиндзор“ имаше всичко, от което се нуждаеше: стил, удобства и обслужване по стаите. Тя паркира колата и изтича нагоре по стълбите.

– Дот, искаш ли да се повозиш на самолет? – провикна се от банята Фрайни към своята вярна прислужница.

Дот, която бе постъпила на служба при Фрайни след провален опит за убийство, беше консервативна млада жена, която до този момент бе устояла на изкушението да подстриже късо дългата си кестенява коса. Тя беше слабо, неугледно момиче и носеше любимата си кафява престилка. Дот не харесваше спортния автомобил на Фрайни и мисълта да се понесе през небесната твърд, която в нейните представи бе подходяща единствено за птиците и ангелите, никак не я привличаше. Тя отиде до вратата на банята, праметнала на ръката си кожено пилотско яке.

– Не, госпожице. Не искам да се возя на самолет.

– Добре, страхливке. Какво ще правиш следобед? Искаш ли да дойдеш да гледаш, или си имаш по-интересни занимания?

– Ще дойда да гледам, госпожице, само не ме карайте да се качвам в една от онези машини. Ето ви панталоните и коженото яке. Коя шапка ще сложите?

– В големия сандък трябва да има пилотски шлем.

Фрайни облече панталоните и топла блуза, обу ботушите и започна да рови в сандъка, докато не